

Arrest

nr. 133 786 van 25 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren op 18 januari 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en dienen op 19 januari 2010 elk een eerste asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 12 juli 2011 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen stellen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 70 054 van 17 november 2011 weigert de Raad verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 30 november 2011 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekers dienen via een op 15 december 2011 gedateerd schrijven een eerste aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 13 april 2012 de beslissing waarbij verzoekers' eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Verzoekers dienen op 2 mei 2012 elk een tweede asielaanvraag in.

1.8. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 27 juni 2012 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen stellen verzoekers elk afzonderlijk een beroep in bij de Raad.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 30 juli 2012 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stellen verzoekers een beroep in bij de Raad.

1.10. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 23 augustus 2012 een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. Bij arresten met nrs. 89 096 en 89 097 van 4 oktober 2012 weigert de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 8 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 12 oktober 2012 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stellen beide verzoekers een beroep in bij de Raad.

1.14. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 12 november 2012 een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 14 januari 2013 de beslissing waarbij verzoekers' derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.16. Bij arresten met nrs. 97 059 en 97 060 van 13 februari 2013 verwerpt de Raad de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van 30 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.17. Bij arrest met nr. 98 281 van 1 maart 2013 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 8 oktober 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Bij arresten met nrs. 98 282 en 98 283 van 1 maart 2013 verwerpt de Raad de beroepen

ingesteld tegen de beslissingen van 12 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.18. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 3 mei 2013 een vierde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 24 mei 2013 de beslissing waarbij verzoekers' vierde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.05.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[G. R.] [...]

+ partner: [G. D.] [...]

+ minderjarige kinderen:

- [G. A.]; [...]

- [G. I.]; [...]

- [G. Z.]; [...]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 23.05.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. Beigië, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van 'de beginselen van behoorlijk bestuur'.

Zij lichten het middel toe als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 23.05.2013.

In dit advies wordt geponneerd [...]

Deze argumentatie is volledig nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan alle voorwaarden zoals bepaald in de wetsbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

*Dit artikel bepaalt letterlijk:
[...]*

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er in essentie enkel wordt gemotiveerd alsof er uit het standaard medisch getuigschrift dd. 22.02.2013 zou blijken dat er niets aan de hand is en geen medicatie nodig is.

Dat deze argumentatie volledig kaduuk is en ook ingaat tegen de werkelijke bewoordingen van het voorgelegde medisch attest dat ondermeer vermeld als volgt:

*“Actuele behandeling, medicamenteuze behandeling, Medisch materiaal:
L-Thyroxine 15 mg, Bisopropol 5 mg.”*

Dat er bijgevolg wél degelijk medicamenteuze behandeling bezig is en ook noodzakelijk, mede gelet op volgende vermeldingen op het medisch attest:

" voorziene duur van de noodzakelijke behandeling: permanente therapie".

*" wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet ?
zonder therapie, substitutie schildklierhormoon, verslechterende toestand tot overlijden.”*

*"evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B/
Blijvende controle noodzakelijk en levenslange therapie.”*

" Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met medische opvolging ? Is mantelzorg medisch verantwoord ? Dagelijks medicatie + frequente opvolging bloed analyse om de 2 maand.”;

De beweringen alsof er geen probleem zou zijn, geen medicatie nodig en dat het één en ander zou blijken uit het standaard medisch attest, zijn ronduit tegenstrijdig met de inhoud van dit medisch attest.

De geponeerde deductie van gegevens uit het standaard medisch getuigschrift gaan niet op en is verkeerd.

Dat bovendien de argumentatie in de beslissing totaal niet afdoende is omdat er in essentie enkel en alleen wordt gekeken of er sprake is van een levensbedreigende aandoening.

Er wordt evenwel nergens afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, dit gelet op de inhoud van het voorgelegde medisch attest;

Wel integendeel, er wordt zomaar uitgegaan van een gelijkschakeling, waarbij het vaststellen dat er geen gevaar is voor het leven, onmiddellijk wordt gelijkgesteld als geen gevaar voor de fysieke integriteit.

Dergelijke gelijkschakeling stelt de tweede hypothese gelijk aan de eerste hypothese en holt volledig het toepassingsgebied van de tweede hypothese uit.

Tevens wordt ten onrechte overgegaan tot de bewering dat geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW beperkt tot de eerste hypothese, weze personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er hetzij geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel hetzij deze zomaar gelijkgeschakeld worden met de eerste hypothese nadat door de arts-adviseur een heel beperkt onderzoek werd verricht.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies waarbij enkel onderzocht werd of er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, en op basis van deze beperkte beoordeling afleidt dat er geen sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Het één en ander geldt des te meer gelet op het feit dat er in casu een medisch getuigschrift werd voorgelegd door verzoekers waarbij het tegendeel wordt uiteengezet van hetgeen de arts-adviseur zomaar gratis meent te kunnen afleiden uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoekster niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing."

2.1.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende.

Reeds hoger werd aangehaald dat het advies eigenlijk enkel bestaat uit de eenzijdige bewering dat uit het medisch attest zou blijken dat er geen gevaar is voor wat dan ook, terwijl uit het medisch attest nu juist het tegendeel blijkt.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Er kan en mag met aanvaard worden dat het toepassingsgebied van art 9 TER VW wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn en maar korte tijd meer te leven hebben, doch integendeel het volledig toepassingsgebied van art. 9 TER VW zoals duidelijk omschreven in dit artikel, niet enkel wordt geëerbiedigd doch tevens telkens ook in al zijn aspecten wordt onderzocht, quod non in casu.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

De arts-adviseur van verwerende partij zou moeten onderzoeken en motiveren waarom er volgens hem/haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het voorgelegde medisch attest, en waarom er volgens hem geen probleem is met terugkeer."

2.1.3. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van 'de beginselen van behoorlijk bestuur'.

Zij stellen als volgt:

"In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geadviseerd dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand en zelfs tot overlijden.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 23.05.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande conform de inhoud van het medisch getuigschrift.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor zijn ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is, minstens deze niet toegankelijk is voor verzoekster en zijn gezin, in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;”

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, waarvan de bepalingen correct worden weergegeven door verzoekers, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt aangegeven dat toepassing is gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en dit nu een ambtenaar-geneesheer in een medisch advies vaststelde dat de ingeroepen ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van voormelde wetsbepaling die aanleiding kan geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf. Dit advies van 23 maart 2013, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers ter kennis is gebracht, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing.

In het medisch advies weerhoudt de ambtenaar-geneesheer, op basis van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, dat verzoekster lijdt aan een thyroïditis. Hij oordeelt dat deze aandoening actueel

geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Verder stelt hij vast dat verzoekster momenteel euthyroid is en ook zonder medicatie kan, waardoor er evenmin een risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Hij besluit dan ook dat kennelijk geen sprake is van een aandoening zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het toekennen van een verblijfsmachtiging in het Rijk.

Aldus kan niet worden vastgesteld dat enkel is voorzien in een motivering omtrent het risico voor het leven en evenmin dat uit de enkele vaststelling van het ontbreken van een onmiddellijk levensgevaar wordt afgeleid dat geen van de toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zich voordoet. Verzoekers gaan met het door hen gestelde voorbij aan de gegeven motivering dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat de ingeroepen aandoening een risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt en evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst en waarbij, specifiek wat dit laatste toepassingsgeval betreft, uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van het gegeven dat verzoekster momenteel euthyroid is en ook zonder medicatie kan. Aldus bevat de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk ook een motivering waarom er geen bezwaar zou zijn tegen een terugkeer naar het herkomstland. In casu blijkt niet dat enige verdere motivering zich opdrong bijvoorbeeld gelet op de bij de aanvraag voorgelegde stukken en dat voormelde motivering niet afdoende is in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zo blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer in strijd met bepaalde vaststellingen door de behandelende arts tot zijn beoordeling is gekomen dat er actueel geen sprake is van een risico voor het leven of de fysieke integriteit, zodat niet blijkt dat hij op dit punt enige verdere motivering diende te voorzien. Er blijkt ook geenszins dat de motieven van de motieven in de beslissing dienen te worden opgenomen.

Gelet op bovenstaande motivering kunnen verzoekers ook niet voorhouden dat louter sprake zou zijn van een stereotiepe motivering, dat zomaar zonder bijkomende motivering wordt aangegeven dat niet is voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of dat de argumentatie volledig vaag en nietszeggend is. Zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit loutere feit op zich ook nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekers tonen aan de hand van hun uiteenzetting geen schending aan van de formele motiveringsplicht, artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2.3. In de mate dat verzoekers de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij betogen tevens dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers' vierde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en dit onder verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 23 mei 2014. Voormelde wetsbepaling

laat toe om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling voorziet aldus duidelijk volgende toepassingsgevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij betogen dat de ambtenaar-geneesheer zich ertoe heeft beperkt te onderzoeken of de aandoening van verzoekster direct levensbedreigend is en uit de vaststelling dat dit niet het geval is vervolgens zou hebben afgeleid dat geen ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorligt. Dit gestelde vindt geen steun in het medisch advies. Verzoekers gaan aldus volledig voorbij aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat de ingeroepen aandoening actueel geen risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt en evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Specifiek wat dit laatste toepassingsgeval betreft, wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van het gegeven dat verzoekster momenteel euthyroid is en ook zonder medicatie kan. Aldus dient te worden aangenomen dat een onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, en niet enkel naar het actueel gevaar voor het leven of de vraag of verzoekster terminaal is en het toepassingsgebied van voormelde bepaling geenszins werd beperkt tot aandoeningen die direct levensbedreigend zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet met concrete medische vaststellingen in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden, aantonen dat er alsnog actueel enig gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster.

Verzoekers geven wel aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer dat indien er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf de aandoening van verzoekster geen aanleiding zal geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers betogen dat de ambtenaar-geneesheer, waar hij stelt dat de aandoening van verzoekster ook zonder medicatie kan, ingaat tegen de bewoordingen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift waarin wel degelijk melding wordt gemaakt van een noodzakelijke medicamenteuze behandeling en opvolging en waarbij de behandelende arts wees op een noodzakelijke ‘*permanente therapie*’ en op een risico op ‘*substitutie schildklierhormoon, verslechterende toestand tot overlijden*’ bij stopzetting van de therapie.

De Raad benadrukt in dit verband dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de medische beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet gebaseerd zijn op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in casu rekening heeft gehouden met het door verzoekers voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 22 februari 2013 en de hierin vervatte vermeldingen. Niettegenstaande in dit getuigschrift melding wordt gemaakt van een noodzakelijke medicamenteuze behandeling oordeelde hij dat verzoekster – gelet op het gegeven dat zij euthyroid is, hetgeen niet wordt betwist – ook zonder medicatie kan en dat in geval van het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst er geen sprake zal zijn van een onmenselijke of

vernederende behandeling. Op de gegeven motivering waarom de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de medische behandeling momenteel niet noodzakelijk is, met name dat verzoekster euthyroid is, wordt door verzoekers als dusdanig niet verder ingegaan.

Uit het enkele gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer eventueel strijdig zou zijn met het door verzoekers neergelegde standaard medisch getuigschrift wat de noodzaak van de medische behandeling betreft en dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, blijkt nog niet dat deze is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of een manifeste beoordelingsfout maakte. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit ook veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten. Zoals reeds aangegeven, komt het de Raad niet toe een medische beoordeling te betwisten.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer niet kon vaststellen dat geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en niet kon besluiten dat, nu hij van oordeel is dat verzoekster ook zonder medicatie kan nu zij momenteel euthyroid is, evenmin sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 10.218). De Raad merkt bovendien op dat verzoekster, in de situatie dat haar aandoening op een later tijdstip alsnog een medische behandeling noodzaakt die in haar land van herkomst niet mogelijk is, steeds op deze grond kan verzoeken om deze behandeling in België te genieten.

De Raad merkt op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins voorziet dat in alle gevallen moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een medisch probleem in het land van herkomst van een vreemdeling. Wanneer de controlearts op basis van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift oordeelt dat verzoekster ook zonder medicatie kan en dat in de situatie dat de thans genomen medicatie niet voorhanden is in het land van herkomst nog geen reëel risico blijkt op een onmenselijke of vernederende behandeling, blijkt niet dat er op hem alsnog een plicht rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken.

Waar verzoekers verder nog betogen dat steeds een standpunt dient te worden ingenomen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de aanwezige pathologie van de zieke vreemdeling en de ambtenaar-geneesheer dit dient te appreciëren, merkt de Raad op dat de ambtenaar-geneesheer dit heeft gedaan. Hij gaf immers aan dat er actueel geen gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en er in de situatie dat geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst ook nog geen sprake zal zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling. De stelling van verzoekers dat de gevolgen van een stopzetting van de behandeling niet werden nagegaan, gaat voorbij aan voormelde motivering en kan niet worden aangenomen. De ambtenaar-geneesheer gaf duidelijk aan dat indien de aandoening van verzoekster niet verder wordt behandeld dit nog geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Er blijkt in casu geenszins dat een ruimere beoordeling zich opdroeg, gelet op de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

2.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad benadrukt allereerst dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekers om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van de medische problemen van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard omdat kennelijk geen aandoening blijkt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Er wordt verder benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat daarbij allereerst vast dient te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming onderzoekt, wordt er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM weerhouden indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Indien er geen vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening blijkt, hoeft er in het kader van artikel 3 van het EVRM derhalve geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632). In casu blijkt niet dat er actueel sprake is van een ernstige, kritieke gezondheidstoestand of van een vergevorderd stadium van de aandoening. De ambtenaar-geneesheer stelde verder vast dat verzoekster, nu zij momenteel euthyroid is, ook zonder medicatie kan. In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.7. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftienvintig november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS